

Ο ξένος πάλιν λέγει την· «Μάνα, παρακαλώ σε,
 τίς ἐνε, πῶς την λέγουσι καὶ τί ἐνε ἡ κῆρη;»
 — «Τῆς Εὐτυχίας ἐνε παιδί, ἀναθροφή καὶ πρᾶγμα,
 καὶ εἰς κόσμον τὴν ἀπέστειλε νὰ εἴη τοὺς δυστυχοῦντας,
 τοὺς μὲν νὰ ποίση νὰ εὐτυχοῦν νὰ μὴ κακοπαθήσουν,
 τοὺς δὲ νὰ φέρῃ εἰς τὸν βαθμὸν πάλιν τῆς Δυστυχίας,
 πάλιν εἰς τὸ κάστρον νὰ ὑπᾶ τῆς Εὐτυχοκυράς της».
 Καὶ ὁ ξένος ἀπεκρίθηκεν πάλι πρὸς τὴν γυναῖκα·
 «Ἐνε σιμὰ τὸ κάστρον της, μάνα, τῆς Εὐτυχίας
 καὶ συγγενεὺς τίποτε μετὰ τὴν Δυστυχίαν;»
 — «Πρώτη ἀδελφὴ ἐνε, ξένε μου, μετὰ τὴν Δυστυχίαν
 καὶ σιμετὰ ἐν' τὸ κάστρον της νὰκούης τῆς Δυστυχίας.
 Καὶ βλέπε, παραγγέλλω σε, πρόσεχε μὴ σε λάθῃ,
 ὡς τότε νὰ εἶπαι μετ' αὐτὴν καὶ ὑπάγαινε τὸν δρόμον·
 ὅταν σε εἶπῃ, στράφησε καὶ σὺ ἀπόφυγέ την.
 Πλὴν τὸ καλάμι παίζε το καὶ βλέπε μὴ το ἀφήσης,
 διότι παρηγορία σου φωνάζει, ἤξευρέ το.
 Καὶ εὗξου με, ξένε· ἀπὸ τοῦ νῦν σπουδάζω νὰ ὑπάγω,
 ὅτι καὶ πάλιν νὰ στραφῶ σύντομα εἰς τὴν κυρά μου·
 καὶ σὺ ἀγωνίζου σύντομα νὰ φθάσης εἰς τὸ κάστρον,
 μὴ νὰ πατήσης τὸ σκαλὶν τῆς Εὐτυχοτυχίας.
 Καὶ ὁ ξένος, πάλιν πρὸς τὴν γράϊαν οὕτως ἀνταπεκρίθη·
 «Ἰπαγε, μάνα μου, καλῶς. Τὴν στράταν τὴν ὁδεύεις
 νὰ γένη ὁμάλιν εἰς ἔπεν, εὐκολα νὰ την τρέχῃς,
 καὶ νὰ στραφῆς καὶ νὰ μ' εὕρῃς, νὰ με ψυχοπονέσης.»

296. Ἐν τῇ ᾧα Ἐρώτησις	τὴν	297. Ἐν τῇ ᾧα ἀπόκρισις
298. πρᾶγμα	299. τοῦς	301. ν'ἀφίσει
		βαθμὸν. Ἐν Ὁφω
νίου στ. 307. σταθμὸν	πά	302. πάλιν νὰ ὑπά εἰς τὸ κάστρον
τῆς εὐτύχοκυράς της	303. πάλαι	304. Ἐν τῇ ᾧα Ἐρώτη-
σις	305. εὐτυχίαν	306. Ἐν τῇ ᾧα ἀπόκρισις
σῦμα		
πρῶ	307. σῦμοτᾶ	κάστρον ν' ἀκούεις
λάθει	309. ὡς τότε	εἶσε αὐτὴν ὑπάγετε
στράφησαι	311. καλάμν παίζε	βλέπαι
		313. εὗξου
ὑπήγω	317 (καὶ 324). πᾶ	ἀνταπεκοί
		320. ψυχοπονέσις

Ε. Π. Α. ΤΗΣ ΚΕ. Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Καί ὡς ἀπεχαιρετίσθηκεν ὁ ξένος μέ τήν γραίαν,
ὁ ξένος πάλιν τήν ὁδόν ἤρξατο νά παγαίνη
καί ἡ γραία τήν στρατάν νά κρατῆ τῆς Δυστυχοτυχίας.

Ἦρξατο πάλε εἰς τήν ὁδόν νά παίξῃ τὸ καλάμιν·

φ. 9^β

|| ὁ ξένος ὀλοπρόθυμα ἐπήγαγεν τὸν δρόμον,

325

νά ἔχη συνοδοιπόρους του τῆς Τύχης τοὺς προβάδους·

καί μετ' ὀκάποσον καιρὸν ἤυρεν αὐτὴν τὴν κόρην,

τὴν εἶχεν εἰς τὸ ἀφήγημαν τῆς δύστυχης τῆς γραίας.

Καί ἄμα τὸ ποδακτύπημαν ἐνόησεν ὁ ξένος,

στρέφεται, χαιρετίζει τὴν, χαμηλοπροσκυνᾷ τὴν.

330

« Πῶς εἶσαι, κόρη; λέγει τὴν. Χίλια καλῶς ὑπάγεις ».

— « Χίλια καλῶς τὸν δυστυχῆν· ἐπέτυχα ὅτι ὑπάγεις
τὸ νά ἐπιτύχῃ πούπετες τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον ».

— « Κυρά, νά ἴδῃς τὴν Τύχην σου, τὴν Εὐτυχοκυράν σου,

λέγε με πόθεν περπατεῖς καί ποῦ εὐτυχαπεστάλλῃς; »

335

— « Εἰς κόσμον ἤμουν, ξένε μου· εἶδα τοὺς δυστυχοῦντας

φ. 10^α

|| καί ἐποικα ἀνταλλαγὴν τοῖς δυστυχοτυχοῦσιν ».

— « Χαρὰ εἰς ἐσένα καί νά ζῆς· καί μένα, τί με λέγεις; »

— « Ἐσένα νά μὴ θλίβῃσαι πάντοτε παραγγέλλω·

εἰσὲ νά μὴ ἀχαριστῆς τὴν Τύχην σὲ φωνάζω·

340

ἐσένα λέγω τὰ κακὰ νά τα χρονοῦπομένης

καί τὸ βασμίδιν νάνεβῆς τῆς Εὐτυχίας ὡς θέλεις,

ὅτι δι' ἐσένα εἶπέ με, μάθε το, ἡ κυρά μου·

« Ἐρχεται ὀκάποιος δυστυχῆς χρόνους πολλὰ θλιμμένος,

τὸν μυριοκατεπίκρανεν ἡ δυστυχοαδελφὴ μου,

345

καί κρύβεται ἐπὶ ὀχήματος (;) αὐτὸ τὸ ἀναβασμίδιν,

τὸ ὀκάτι ἐκατέβηκεν ἀπὸ σαλοῦ κεφαλίου (;) ».

321. μετὴν 322. παγένοι 325. ἐπήγαγεν 327. ὀκάποσον
ἠύρεν 328. ἀφήγημαν δὺς-ῦχεις 329. ἄμα 330. χαιρετίζῃ

χαμηλοπροσκυνάτην 331. εἶδε 332. δύστυχῆν ἐπέτυ^χ 333. ἐπε-

τύ^χ 334. Ἐν τῇ ᾠῃ Ἐρώτησις 335. εὐτυχαπεστάλλῃς 336. Ἐν

τῇ ᾠῃ ἀπόκρισις 337. ἀναλλαγὴν. Γρακτίον ἐναλλαγὴν (Πρὸς σ. 110)

ἢ ἀνταλλαγὴν; 339. παραγγέλλω 340. σε 342. ν'ἀνεβείς

343. εἶπε 344. δὺς-ῦχῆς πολλὰ θλιμμένος 346. κρύβεται

ὀχήματος 347. ἐκατέβηκεν Οἱ δύο στίχοι 346-347 παρερθεμένοι.

Καὶ παίζε, ξένε, ἀπὸ τοῦ νῦν εὐψυχα τὸ καλάμιν
καὶ τὰ σε συνοδεύουσι τ' εἶνε νὰ σ' ἐρμηνεύσω ».

Ἦρξατο παίζειν εὐψυχα τῆς Τύχης τὸ καλάμιν
ὁ ξένος ὀλοπρόθυμα νὰ περπατῆ τὸν δρόμον.

Καὶ τότε ἡ κόρη λέγει τὸν α Στράφου καὶ βλέπε, ξένε,
ἐκ τὸ δεξιὸν σου περπατοῦν μέρος, ἐγνώριζέ το,

τὸ ἐμπροσθινὸν ἐν' Ἐλευκασμὸς καὶ παροπίσω Τέρψις,
καὶ τὸτ' ἀπ' αὐτὰ ἡ Χαρὰ καὶ τὰ ἄλλα τὰ προσέχεις

ἐνε τοῦ κόσμου τὰ καλὰ καὶ εἴ τι πρᾶγμαν εἶποις.

Ἵ ὁ ξένε κακορρίζικε, πόσα κακὰ παθάνεις,

10^a καὶ ἀκολουθήσουν τῷ ἠγῶ τοῦ καλαμίου, ξένε,

τὰ ἔρχονται ἀριστερά. Ἐνε ἀπ' ἐμπρὸς ὁ Φθόνος,

ἐν' ἀπὲ τότε ἡ Κάκωσις, κατόπισθεν ὁ Ζῆλος

καὶ ἄλλα τὰ σε ἀκολουθοῦν εἴ τι κακὸν ἂν εἶποις.

Βλέπε εἰς τοῦτα καὶ κλινον τὰ [ἐκ] δεξιῶν σου, ξένε,

καὶ τὰς σκιας ἀριστερῶν μῖσα καὶ ἀπόφευγέ τας.

Καὶ εὗξου με ξένε ἀπὸ τοῦ νῦν σπουδάζω τοῦ νὰ φθάσω

νὰ εἶπω τί ἐκατέστησα τοῖς εὐτοχουχοῦσιν.

Καὶ σὺ περπάτει τὴν ὁδὸν, ἐμπρόθυμα τὴν ἔρχου

καὶ παίζε τὸ καλάμιν σου, παρηγοροῦ ὅσον ἔχεις,

ὅτι ἀπ' ἐδ' ἄρτ' εἰμώσεις τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον ».

11^a || — Ὑπα' καλῶς, αὐθέντρα μου, τῆς Εὐτυχίας ἡ δούλη.

Εὐχαριστῶ τὸ μάντευμα καὶ τὸ προφύτευμά σου,

τὰ μὲ εἶπες ἢ παράξενος διὰ τὴν Εὐτυχίαν ».

Ἵ ὁ ξένος ἱπαρέμενε, ἐκείνη ὀμπρὸς ὑπῆγεν,

καὶ νὰ εἶπες ὅτι ἐπέτετον εἰς τοὺς δυσβάτους τόπους,

καὶ ὁ ξένος πάλιν μοναξὸς ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον.

Αὐτὸς δὲ πάλιν ἤρξατο νὰ παίζῃ τὸ καλάμιν,

348. παίζε 349. συνοδεύουσι τίνε 350. ἐρμηνεύσω 353. ἐγνώ-

ρίζε 354. ἐν τέρψ 355. ἀπαύτα 356. πρᾶγμαν 357. ὁ

κακορρίζικε παθάνης 359. ἀπεμπρὸς φθόνος 360. ἀπειτότε

362. καὶ κλινον τα δεξιῶν 363. μῖσα 365. ἐκατέστησα

367. παίζε ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραθέντος πέζαι 368. ἀπεδάρετ' εἰμώσεις

369. ὑπα δούλη 370. Ἐυχαριστῶ 371. νὰ με εἶπες

372. ὀμπρὸς ὑπῆγεν 373. εἶπες τοῦς 375. πὰ

ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΑΜΙΟΥ
ΕΡΤΑΣΤΗΡΙΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

- τὸ ἔκοψεν μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἐπελέκυσέν το.
 Τὸν χρόνον ἀπεπλήρωσεν ὁ δυστυχῆς τοῦ δρόμου,
 ὁκάποτε ἦλθεν, ἐφθάσεν εἰς τὸραϊνὸν ἐκεῖνο,
 τὸ εἶχεν ἀπ' ἀρήτημα ὁ δυστυχῆς τοῦ Χρόνου.
 Τηρᾶ ἀπὸ τὸ ὄρεινόν, βλέπει τὸν κάμπον κάτω, 380
 τηρᾶ τὸ ὀμάλιν τὸ καλόν, βλέπει εἰς αὐτὸ τὸ κάστρον,
 τὸ κάστρον τὸ ἐνεκτίσασιν τῆς δυστυχίας οἱ πόνοι.
 φ. 118 Ἐχάρην ὅτι ἐπέτυχεν τὸ κάστρον τὸ ἐπεθύμα,
 καὶ πάλι ἐθλίβετο πολλὰ μὴ ἀφ' ὅτης ἀποσώσῃ
 γράψουν τὸν εἰς τὸ πρόγραφον πάλιν τῆς Δυστυχίας. 385
 Ὅμως ἀφῆκεν τὰ πολλὰ, ἤρξατο νὰ κατέβῃ
 τὸ ἐπώδυνον κατήφορον τῆς Δυστυχασυχίας.
 Καὶ τίς νὰ εἰπῇ τοὺς πόνοὺς του τοὺς ἐπαθεν ὁ ξένος
 ὡς ὅτου τὸ κατήφορον ἐκεῖνο νὰ κατέβῃ
 καὶ νὰ πατήσῃ ἐλευθέρᾳ τὸ ὀμάλιν τὸ ἐπεθύμα; 390
 Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐκατέβηκεν πλήρης, κάτ' εἰς τὴν ρίζαν
 εὔρεν ὁκάποιον ἄνθρωπον νὰ κάθηται θλιμμένον
 νάνιστορῆ τὸ ἀνήφορον πότε τὸ θέλει ἀνέβειν
 τὸ τέτοιον δυσανάβατον τῆς Δυστυχασυχίας.
 Καὶ ἐλάλησέν του· «Τίς εἶσαι, τί πολεμεῖς, εἰπέ μου;» 395
 12α -- Ἄνθρωπος εἶμαι, κ' ἐπαθα πολλὰ ἐκ τὴν Δυστυχίαν,
 καὶ χαίρου ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν τέρμαν οὐκ ἔχει ἡ τύχη,
 καὶ ὁκάτι ἐκ σπατάλης μου εἰς λόγον ἐκινήθη
 καὶ ὕβρισά τι σοβαρὸν τῆς Πικροδυστυχίας.
 Καθ' ὦραν τζυγαρίζομαι· βλέπε ἀπ' ἰδῶ ἀπεδάρθην 400

376. μετὰς χεῖρας ἐπελέκυσέν 377. δυστυχῆς Πρὸ τοῦ εἰς
 διαγεγραμμένον ὀδύ τ' ὄρεινόν 380 (καὶ 381). τηρᾶ ὄρεινόν βλέπει

381. ὀμάλιν αὐτὸν οὗ τὸ ν οιωρθώθη εἰς τὸ Τ τοῦ ἐπομένου τὸ 382. ἐνεκτί-
 σασιν 384. πάλιν πολλὰ ἀφότης ἀποσώσῃ 385. πάλιν 387. ἐπώ-

δυνον 388. τοὺς 389. ὡς ὅτου κατέβῃ 390. ὀμάλιν 393. νάνι-
 στορεῖ 395. Ἐν τῇ φᾶ Ἐρώτησις εἶσε 396. Ἐν τῇ φᾶ ἐρωτήσῃ γραφῆ

ἀ[πόκρισις] εἶμε 397. οὐκέτι 398. σου ἐκινήθη 399. καὶ

πύσῃ 400. τζυγαρίζομαι βλέ ἀπεδῶ ἀπ' ἐδάρθην

Ε.Υ.Δ. της Κ.Π.Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἐκ τὸ βασιμίδιν τὸ εἰστικα τῆς Εὐτοχοτυχίας,
 ἐγράφην εἰς τὸ πρόγραφον τῆς Δυστυχαυχίας,
 καὶ θέλω πιάσειν ἀπ' εἰδῶ τὸ ἀνήφορον τοῦ πόνου
 νὰ ἀνεβαίνω ἐπ' αὐτὸν μετὰ πολλῆς ὀδύνης.

Καὶ ὡς ἂν εἰσένα, ἀδελφε, χάρις σε ἀπὲ τῶρα. 405

Ἐξέβης τὸ κατήφορον εἰς τῆς Δυστυχίας,
 καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπ' εἰδῶ νὰ το ἀποκινήσω,
 νὰ τ' ἀνεβαίνω κουμπριστὰ μετὰ μεγάλης βίας.

Σὺ δ' ἀπὲ τῶρα πρόθυμα περπάτησε τὸν δρόμον,
 καὶ ὀπίσω παράπετασε τῆς Δυστυχίας τοὺς πόνους. 410

Ἄπ' ἄρτι ἐκ τοὺς δυστυχεῖς μοῖραν οὐκ ἔχεις, ξένε.
 Ὑπα' καλῶς μὴ στήκεις καὶ ἀργῆς ἀπὸ τὸν δρόμον,
 καὶ εὖξου με τὸν ἤθειεν ἢ Τύχη νὰ πικραίνῃ π.

Ἀνώρθωσεν τὸ ἀνήφορον νάνεβη τῆς ὀδύνης
 ἀφῆκέν τον, ἐκίνησεν, ἐκείνον τὸν θλιμμένον, 415
 καὶ πρὸς τὸ κάστρον ὤρμησεν τῆς Δυστυχίας νὰ φθάσῃ.

Ἐφθασεν, πρῶτον ηὔρηκεν τοῦ Χρόνου τὸ καστέλλιν,
 παράξενον, ὀκτάγωνον, μάρμαρον ὄλον ἕναν,
 ἔντεχνον, ἀπὸ σίδηρον μυριολατομημένον.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλ' ἀφῆκέν τα τοῦ κάστρου νὰ τα λέγῃ 420
 ὁ ξένος τὰ εἶχεν τὰ καλὰ καὶ τὰ παράξενά του
 μόνον αὐτὸ ἀφηγήσατο, τὴν ἱστορίαν τῆς πόρτας.

Εἶπεν εἰς τὸ κοσμίδιν τῆς ἐπάνω ἱστορισμένον
 τὴν Τύχην τοῦ νὰ κάθεται καὶ ἐπάνω τῆς ὁ Χρόνος
 νὰ στήκεται καὶ νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του βιβλίον, 425
 καὶ κάτω εἰς τὰ ποδάρια του τροχὸς ἦτον γραμμένος.

401. βασιμ^δ εἰστικα 403. ἀπεδῶ 404. ἀνεβαίνω 405. χαρί-
 σαι (καὶ 409). ἀπετόρα 407. εἶμε 409. περπάτησαι 410. παρα-
 πέτασαι 411. ἀπάρτι 412. ἀργεῖς 413. εὖξουμαι 414. ν'ἀνέβη

415. ἀφῆκεν 416. ὤρμησεν φθᾶ 417. ηὔρηκεν καστέ
 418. κατάγενον. Ἐν Ὁξωνίου στ. 428 ὀκτάγωνον 419. ἀποσίδηρον
 420. ἀφῆκεν τὰ λέγων 422. αὐτὸ ὑφηγήσατο. Ἐν Ὁξωνίου στ. 432.

ἀφηγήσατο 423. κοσμίδιν ἱστορισμένον. Ἐν Ὁξωνίου στ. 433.
 εἰςιστορισμένον 425. στήκετε χεῖρας 426. ποδάρια

νά ἔχη τριγύρου ὁ τροχὸς πρόσωπα ἱστοριούμενά.

Καὶ ἄνω τί ἦτον τὸ ἔγραφεν ἀπίσω εἰς τὸ βιβλίον·

« Χρόνου τὸ κάστρον καὶ αὐτὸ δέσποιναν ἔχει Τύχην ».

Καὶ κάτω εἰς τὰ πόδια τῆς ἐκείτετον ὀκάποιος

430

ἄνθρωπος ἄγριος, σαβαρός, τὰ χέρια του δεμένα,

τὰ ἔμματα του νὰ βλέπουναι ἐπάνω πρὸς τὴν Τύχην.

Τὸ ὄνομαν του ἔγραψεντο Ἐπόδυνος ἐπάνω.

Τριγύρου τῆς ἔγραψαν τῆς πόρτας τοῦτοι οἱ λόγοι·

« Τύχη καὶ Χρόνος καὶ Τροχὸς καὶ Ἐπόδυνος· τῆς Τύχης

435

ὄρατέ τας τὰς τέσσαρας ταῦτας τὰς ἱστορίας.

Τεχνοτοχολογήματα τῆς ἱστορίας μάθε.

Καὶ ὡσαν τὸν οὐ κατέτυχεν τὸ τροχῶμα τοῦ Χρόνου

νὰ τὸν τζακίση ὡς κλώσματα καὶ νὰ τὸν βασανίσῃη ».

Καὶ ἀφ' οὔτου ὁ ξένος ἔμαθεν, εἶδε τὰς ἱστορίας,

440

τότε εἰς τὴν πόρταν ἔδωκεν. Ὀκάποιος τὸν ἀνοίγει,

καὶ « Τίς εἶσαι, τὸν ἔλεγεν, ξένη, καὶ πόθεν ἦλθες ; »

— « Ἄνθρωπος εἶμαι δυστυχῆς ἦλθα νὰ ἰδῶ τὸν Χρόνον,

νὰ τὸν εἰπῶ τὰ θλίβομαι, νὰ τὸν παρακαλέσω

ἐκ τὸ σκαλὶν τὸ ἐπόδυνον τῆς Πικροδυστυχίας

445

νὰ με λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὸ καὶ εἰς ἄλλον νὰ με βάλῃ ».

— « Καλῶς ἦλθες, τὸ πόθισε καὶ ἀνέβα παραπίνω,

13^α ¶ καὶ ἰδὲ τὸν Χρόνον, καὶ ἂν ποτε νὰ τὸν εὐρήσῃ εἰς ὦραν

καὶ νὰ σε ποίση τίποτε νὰ σε παρηγορήσῃ ».

Ἀνέβην, ἐπροσκύνησεν ὁ δυστυχῆς τὸν Χρόνον.

450

Εἶδεν τὸ πῶς ἐκάθητον, καὶ ἀπ' ἔδω του καὶ ἀπ' ἐκεῖ

οἱ μῆνες τὸν παρέστεκν οἱ δώδεκα τοῦ χρόνου.

427. νὰ ἔχει τριγύρου 431. ἄγριος χαϊοῖα 432. μῆματα

433 (καὶ 435). ἐπόδυνος 436. ὄρατε ἱστορίας 437. τεχνοτοχολογήματα. Μή τοι γραπτέον μυθοτεχνολογήματα καθ' ἑν Ὁμήριου στ. 449;

(καὶ 440) ἱστορίας 438. ὡσαν τὸν τροχῶμα 439. κλώσματα ἔγραψα κατὰ τὸν Ὁμήριου στ. 451 ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι κλίμαν του βασανίστην. ἰ-δε καὶ τὸ ἐν στ. 720 ἀπελπιζην. 441. ἀνοίγι 442. εἶσε 443. εἶμε

δυστυχῆς ἦρθα ἰδῶ 445. ἐπόδυνον 446. λυτρώ βάλλει 447. το-πόθισε 448. εἶδε ἄμποτε εὐρεῖς 449. πῆσει παρηγορήσει

450. δυστυχεῖς 451. ἐκάθητον ἀπέκει 452. παρέστε δεδεκα

καὶ ἄλλαις γυναῖκες περισσαῖς εἰστέκασιν ὀπίσω
 καί, ὡς περ ἔλεγεν αὐτὸς, ἦσαν οἱ εὐδομάδες.
 Καὶ ἅμα τῷ ἀνέβειν εἰδέν τον καθήμενον εἰς θρόνον, 455
 δίνει τὰς χεῖρας του σφικτὰ, πίπτει εἰς γῆν ὀμπρὸς του,
 καὶ ἤρξατο ἀπὸ πόνου του τὰ τίτοια νά τον λέγῃ·
 « Χρόνε, τοῦ κάστρου βασιλεῦ καὶ συνεργέ τῆς Τύχης,
 φ. 14^α ἴ γίνου βοηθός μου σήμερον, μυριοπαρακαλῶ σε,
 ἕνα με ποίσει θέλημαν· ἔλα εἰς τὴν Δυστυχίαν, 460
 δι' ἐμὲ παρακαλῶ σέ το, κοπώθησε καὶ εἶπέ την·
 Ὅκάποιος τώρα δυστυχῆς χρόνους πολλοὺς θλιμμένος
 γέμει του ἡ τύχη πικρασμοὺς χιλίους βαρημένους
 καὶ ἐκ τ' ἀγανάκτησεν πικρὰ κ' ἐκ τὰ κακοπικράνθη
 ξένος δι' εἶσιν ἐγένετο ἀπὸ τὰ γονικά του, 465
 ἦλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἰδικοῦ σου κάστρου
 νά εὕρῃ, νά σε ἴδῃ, νά σε εἰπῇ, νά σε παρακαλέσῃ
 ν' ἀλλάξῃς τὸ κακόγνωμον τὸ ἔχεις εἰς ἐκείνον ».
 — « Εἰπέ τίς εἶσαι, ἄνθρωπε ; » λέγει τον πάλε ὁ Χρόνος.
 — « Ἄνθρωπος εἶμαι δυστυχῆς, τὸν εἰδερὲν ἡ Τύχη, 470
 τὸν ὁ τροχὸς σου ἰδάμασεν ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην ».
 — « Ἦχῃ (;) ὅτι ἦλθες, ἀδελφέ, νά ζῆς οὐκ ἐκομπώθης·
 βασιμίδιν εὐτυχήματος δι' εἶσὲ καλά φυλάσσω,
 τὸ ἀπ' ἄρτι σε ἐχάρισεν ἡ Εὐτυχοτυχία.
 Πλὴν ἐμποδίζει, γνῶριζε, πάλιν ἡ Δυστυχία, 475
 καὶ λέγει ἀχαρίστας την ὀπόταν εἰδυστύχεις.

453. περισσαῖς ἰστέκασιν ὀπίσω 454. εὐδομάδες 455. ἅμα τὸ.
 ἴδε καὶ στ. 629 ἅμα τῷ πιάσειν. Πρβλ. στ. 93 τῷ ἀκούσειν, στ. 686 τῷ
 εἰπεῖν 456. χείρας πίπτῃ γῆν ὀμπρὸς 457. ἀποπόνου
 459. μυριοπαρακαλῶ 460. ἕνα με πῆσαι 461. σε τοκοπόθησε. ἴδε
 καὶ στ. 482. 462. τώρα δὺς-ῦχῆς πολλοὺς 463. πικρασμοὺς βαρι-
 μένους 464. ἀγανάκτησεν κακοπικραν 465. γονικά 466. ἦλθ'·
 467. νά σε ἴδῃ νὰ σε εἰπῇ νά 468. ν' ἀλλάξῃς 469. Ἐν τῇ ᾠδῇ
 Ἐρώτησις εἶσε πάλαι 470. Ἐν τῇ ᾠδῇ ἀπόκρισις εἶμε δὺς-τύχῆς
 472. Ἄγνοῶ πῶς πρέπει νά διορθωθῇ τό πλημμελῶς ἔχον ἦχῃ. Ἐν Ὁξωνίου
 στ. 489. εὗξου ζεῖς οὐκεκομπόθης 473. βασιμί διεδεῖ 476. τὴν
 εἰδυστύχεις

E. V. Δ. 1911 II
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

— Χρόνε μου, πέτραν μοναχὰ νὰ δένῃς οὐ φωνάζει,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ πόνου τῆς πολλῆς φλόγα πέμπει.
 Ἄνθρωπος δὲ νὰ αἰσθίνεται καὶ νὰ πονῇ τοσοῦτα
 καὶ νὰ μὴ λέγῃ εἰς τὰ πονεῖ χειροτερᾶ ἐκεῖνος ».

480

φ. 14^b — « Ἀλήθειαν λέγεις, ξένε μου, καλὰ εἰν' τὰ συντυχαίνεις,
 ἢ πλὴν μόνος σου κοπώθησε, ἄμ' εἰς τὴν Δυστυχίαν,
 στρήγισε ἀπὸ καρδίας σου, φώναξε ἀπὸ ψυχῆς σου
 καὶ ἀπὸ φλόγα πικρασμοῦ τὰ δάκρυά σου ἄς κατέβουν.
 Εἶπε ἀάδικοῦμαι », φώναξε « Κρίνε με, ὡς ἔχεις ἔθος », 485
 καὶ ἂν τύχη νὰ μετατεθῇ, νομίζω, εἰς ἐσέναν
 καὶ νάχῃς παρηγόρημα πολλὰ ὀλίγα τάχα.

Καὶ νὰ καὶ τοῦτον τὸ χαρτίν, δὸς τῆς το, ἂν ὑπάγῃς,
 καὶ ἔχω τὸ κάτι ἐκ τὸ κακὸν νὰ σε μετακινήσῃ ».

490

Ἐκάτσειν, μὲ τὰς χεῖράς του, ὡς ἔλεγεν ὁ ξένος,
 τούτους τοὺς λόγους ἔγραψεν εἰς τὸ χαρτίν ἐκεῖνον
 φ. 15^a ἢ « Κυρά μου ἡ Δυστυχία μου, τὸν ἐθλίψες τὸν ξένον
 ἦλθεν, εἰς τὰ ποδάρια σου πίπτει, παρακαλεῖ σε
 νὰ ποίσης τίποτ' εἰς αὐτὸν νὰ μὴ πονῇ τοσοῦτον'
 καὶ πιάνει τάχατε κ' ἐμὲ μεσίτην εἰς ἐσένα
 νὰ πίσω εἰς τὰ ποδάρια σου νὰ σε παρακαλέσω
 ἐκ τὸ βασιμίδιν τὸ πατεῖ νὰ τον μετακινήσης.

495

Καὶ ποῖσε τίποτε εἰς αὐτόν' ἄνθρωπος ἔνε ξένος,
 χρόνον ἀκέραιον περπατεῖ, στράτας δυσκόλους ἦλθεν.
 Νόησε τὰς κακώσεις του, μάθε τοὺς πικρασμούς του.

500

Ἦρη τὰ οὐκ ἦτον δυνατὸς κανεῖς τὰ τα περάσῃ
 ὁ ξένος τὰ ἐπέρασεν καὶ εἰς ἐσέναν ἦλθεν.

Καὶ σκόπησε τὰς θλίψεις του καὶ τοὺς ἀμέτρους κόπους.

477. μονα^κ ναδέρον 478. αὐτῆ ἀποπόνου^κ πολλά 479. ἐσθά-
 νετε τοσοῦτα 480. χειροτερὰ 481. ἦν συντυχένεις 482. κο-
 πώθησε. Ἴδε καὶ στ. 461. ἄμ' 485. ἀδικοῦμε 486. ἀντύχει

487. ν' ἄχεις παρηγόρημα ὀλίγα 488. χαρ^τ ἂν 490. ἐκάτσειν
 μετὰς χεῖρας 491. τούτους ἔγραψα χαρτίν 494. πῶσαις

τοσοῦτον 495. πιάνη 497. βασιμί^δ πατῆ μετακινήσαις
 498. πῶσε τίποτες 501. ἦρη κανεῖς 503. τοῦς

Ε.Σ.Σ.Σ. Π
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

καὶ ἄς ἀνασάνη ἐλεύθερα· μηδὲν τὸν βασιάνιζης ».

Εἶχεν ἰπάνω ἐπιγραφὴν ἐκείνη τὸ πιττάκιν·

505

α Δουλός σου ὁ Χρόνος ἔγραψεν, κυρά μου Δυστυχία ».

Ἐπαίρνει ὁ ξένος τὸ χαρτίν, ὑπά' εἰς τὴν Δυστυχίαν.

Σιμώνει πρὸς τὸ κάστρον τῆς, βλέπει τὴν σύνθεσιν του·

στήκει, ἐξεθαυμάζει το, βλέπει τὴν συγκοπὴν του.

Εὐρίσκει ὅτι εἶχεν γράμματα γραμμένα τριγυρίαν

510

σώματα ὅσα ἐφθασεν νὰ δυστυχίσῃ ἡ Τύχη.

Εἶχεν καὶ πόρτας τέσσαρας τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,

ἡ μὲν νὰ ἐμπάζη δυστυχεῖς, ἄλλη νὰ ἐβγάνη ἀνθρώπους

καὶ ὅσους ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

φ.15β

¶ Καὶ τὸν καθ' ἕναν ἄνθρωπον εἶχεν μονογραμμένον

515

τὸ πότε ἐνεχείρισεν νὰ τον παραπικραίνῃ.

Καὶ ἡ πόρτα ὅπου τοὺς δυστυχεῖς ἐξέβαζεν ἀπέσω

ἀπάνω εἰς τὸ κοσμίδιν τῆς εἶχεν ἱστορισμένον

δένδρον πολλὰ παράξενον. Ἦτον κλιτὴ ἡ κορφή του,

φ.16α

¶ καὶ εἰς τοῦ δένδρου τὸν κορμὸν περιπλεγμένος ὄφρις,

β

νὰ ἐξέχῃ τὸ κεφάλιν του χασμένον ὅσον εἶχεν·

καὶ ὡς πρὸς τοῦ δένδρου τὴν κορφήν τὴν ὀλιγοκλιμένην

νὰ κάθηται ἡ ἐπώδυνος ἡ δυστυχῆς ἐκείνη,

μὲ τῶνα χεῖριν νὰ κρατῇ τάχα τὸ μάγουλόν τῆς

καὶ τᾶλλον τῆς ἀκούμπιζεν εἰς τοῦ δένδρου τὸν κλώνον·

525

καὶ ἀπὸ τοῦ δένδρου τὴν κορφήν νὰ νασταλάζῃ μέλιν

καὶ εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ δράκοντος ἀπέσω νὰ παγαίνῃ·

καὶ ἄνθρωπος εἰς τοῦ δράκοντος νὰ στήκεται εἰς τὴν μέσῃν

νὰ σύρῃ μετὰς χεῖράς του τοῦ δένδρου τὸ κλωνάριν

νὰ ἐπιθυμῇ ἐκ τοῦ σταλαγμοῦ τοῦ μέλιτος νὰ φάγῃ.

530

Εἶχεν [ἡ] εἰκόνα ἐπιγραφὴν· λέγει τοὺς λόγους τούτους·

504. μηδέν 505. ἀπογραφὴν. Ἐν στ. 653 ἐπιγραφὴν. Ἴδε καὶ στ. 531

Ἐν Ὁξωνίου στ. 521 ἐπιγραφὴν 506. δουλός 507. ἐπέρνη 509. ἐξε-

θαυμάζῃ 511. δυστυχίσαι 513. ἐμπά εὐγάνει 520. ὄφρις

522. ὀλιγοκλιμένην 523. ἐπώδυνος δυστυχεῖς 524. μετ' ὄνα

χαῖριν 525. τ' ἄλλον ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφίντος τ' ἄλλον κλώνον

526. ν' ἀνασταλάζει 527. λαϊμόν παγένοι 528. μέσιν

529. μετὰς χεῖρας κλωνάριν 530. ἐπεθυμῇ 531. ἀπογρα-

φὴν. Ἴδε καὶ στ. 505. λέ τούτους

- φ. 16^β || α Δράκων καὶ Χρόνος καὶ δένδρον ἀπέικασε τοῦ Βίου.
 Τὸ στάζον μέλι τὸ γλυκὺ τοῦ Βίου παραφέρει,
 ἐν ᾧ τοῦ Βίου πρόσχαρον πάλιν τὴν Δυστυχίαν.
 Μέσα τῆς Τύχης γνώριζε, τοῦ Βίου καὶ τοῦ Χρόνου 535
 τὸν ἄνθρωπον νὰ στήκεται καὶ πάντα νὰ παντέχη
 τὸν σταλαγμὸν τοῦ μελίτος νὰ παίρνῃ πρὸς ἐκεῖνον ».
 Καὶ παρακάτω ἐγράφετον· « Πόρτα τῆς Δυστυχίας ».
 Εἶχαν καὶ κείνη τὸ δένδρον τοιοῦτον ὡς τὴν ἄλλην, 540
 πλὴν εἰς τοῦ δένδρου τὸν κορμὸν ἄνθρωπος ἦτον μόνος
 τοῦ νὰ πατῇ τὸν δράκοντα ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλιν
 καὶ νὰ ρουφᾷ τὸν σταλαγμὸν ὅπου ἔσταζε τὸ μέλι·
- φ. 17^α || νὰ λείπῃ ἐκ τὸ ὑπόκλιμα τοῦ δένδρου ἡ Δυστυχία·
 νὰ ἔχῃ τούτην τὴν γραφὴν ἡ πόρτα τριγυρίαν·
 α Ἄλλοι τὸν γράφουν νὰ ἐμπῇ τῆς Δυστυχίας τὴν πόρτα 545
 καὶ ὡς ἐκεῖνον τὸν εἰποῦν νὰ μὴ ἔβγῃ μετὰ θάρρους ».
 Αἱ ἄλλαις ἦσαν σφαλισταῖς· εἶχασιν ἱστορίας
 τὴν Δυστυχίαν νὰ κάθηται· ὀμπρὸς τῆς νᾶνε ὀκάποιος
 ἄνθρωπος ὀλοφάρακλος, τὸ μέτωπόν του μόνον
 νὰ ἔχῃ τρίχας ὀλίγας, νὰ τὰς ταυρίζῃ ἡ Τύχη· 550
 καὶ πλῆθος ἄλλον περισσὸν νὰ στήκεται τριγύρου·
- φ. 17^β || ὄλων τὰ ὀμμάτια νὰ θεωροῦν ἐμπρὸς τῆς Δυστυχίας.
 Καὶ ἄλλην νὰ ἔχῃ ἐνίστορον τοῦ Χρόνου ἱστορίαν,
 νὰ στήκῃ καὶ τὸ χεῖριν του τὸ ἐν νὰ τὴν γυρίζῃ.
 Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐτριγύρισεν τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον, 555
 καὶ ἐκεῖνος ἐκατέμαθεν, εἶδεν τὰς ἱστορίας,
 τότε εἰς τὴν πόρταν ἔδωκεν ἐκείνης τῆς εἰσόδου
 καὶ τὴν πορτοφυλάκισσα φωνάζει νὰ τὴν ἴδῃ.
 Ἐκείνη ἀνοίγει παρευθὺς τὸ μικροπαραθύριν,

532. ἀπέικασε 533. στάζων 534. πρόσχαρον. Μὴ τοι γραπτίον
 πρόσκαιρον; 536. νὰ παντέχει 537. ἐκεῖνο 542. νορουφᾷ
 543. λείπει 544. τούτην 545. ἀτλή 546. Ἀντί τῶ καὶ ὡς ἐν ἐν
 Ὀξωνίου στ. 563 καὶ χαρὰ εἰς εὐγεί θάρρους 548. ὀμπρὸς νᾶνε
 549. μέτωπόν 550. ὀλίγας. Ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαίαν χάριν τοῦ μέτρου διὰ
 θωσιν τοῦ τονισμοῦ ἴδε καὶ τὸ ἐν στ. 571 ὀλίγον ταυρίζῃ 552. ὀμμάτια
 θεωροῦν 554. χείριν 555. ἐτριγύρισεν 558. πορτοφυλά-
 κισσα ἴδῃ 559. ἐκεῖνοι μικρὸν παραθύριν

- ἐβγάνει τὸ κεφάλιν τῆς καὶ τέτοια τὸν ἐλάλει 560
- «Εἶπέ, ἀδελφέ μου, τίς εἶσαι, πόθεν εὐρέθης ὦδε; ο.
 — « Μάνα μου, ξένος ἄνθρωπος μυριοτζιγαρισμένος ο.
 — « Καὶ τί ἐν' τὸ τζιγαρίζεσαι; Μὴ ἐν' ἐκ τὴν Δυστυχίαν; ο
 — « Ἐπέτυχές το, μάνα μου· πολλὰ κατεπικράνθη ο.
 φ.18^α || — « Καὶ τώρα τί ἐνε τὸ λαλεῖς θέλω νά με ὑπομνήσης 565
 καὶ τί νά εἴπω ὑπόμνησιν ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου ο.
 — « Εἶπέ τὴν· Τὸν ἐπικράνας ἀφ' ὄτου ἐγεννήθην,
 μόνη τὸν ἐδυσκόλησας καὶ ἀχόρτασές τον πόνους,
 ἦλθε καὶ θέλεις νά σε ἰδῆ· βαστάζει καὶ πιττάκιν,
 τὸ ἀπὸ τὸν Χρόνον ἐπηρεν τοῦ νά τον συμπαθήσης ο. 570
 — « Ναὶ ναί, καρτέρησε ὀλιγον νάνέσω νά την ἴδω
 καὶ τούτην τὴν ὑπόμνησιν ἐγὼ νά την συντύχω ο.
 Καὶ ὅσου ἡ πορτοφυλάκισσα νά ὑπάγη νά την ἴδῃ
 φ.18^β || ὀκάποιαν ἄλλην ἐπέψεν ἡ Δυστυχία, καὶ λέγει· 575
 « Λάλει τὸν ξένον ἄς ἰλθῆ τὸν δυστυχισθλιμμένον ο.
 Καὶ εὐθύς ἀνοίγω μόνος μου γοργὸν τὸ παραπόρτιν,
 καὶ ἀπέσωθεν ἐξέβηκα νά ὑπάγω πρὸς ἐκείνην.
 Καὶ ἀπέσωθεν ἐφώναξεν νά ὑπάγω πρὸς τὴν πόρτα
 ἐκείνην ὅπου ὠρισεν ἡ Δυστυχία νάνοίξουν.
 Στήκω θλιμμένος, προσκυνῶ. Λέγει μ' « Ἐλα πάρ' ὦδε ο. 580
 φ.19^α || Κράζει, κρατεῖ τὸ χέριν μου καὶ λέγει με « Ἀκολούθη ο.
 Ἐμπάζει, στένει με εἰς κελλιν, καὶ λέγει με « Καρτέρει,
 νά ἔμπω νά ποίσω ὑπόμνησιν ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου ο.
 Ὄραν ὀλίγην με ἄφηκεν, πάλιν ἔκοντακλώστη
 καὶ νεύει με εἰς προσκύνησιν νάμπω τῆς Δυστυχίας. 585
560. εὐγάνει 561. εἶσε εὐρέθεις 562. μυριοτζιγαρισμένος
 563. Ἐν τῇ ᾠῃ Ἐρώτησις ἐν τζιγαρίζεσαι 564. Ἐν τῇ ᾠῃ
 ἀπόκρισις 565. τώρα ενε. Οἱ στίχοι 567-573 φαίνονται γεγραμμένοι
 ἴσως δι' ἄλλης χειρός. Ὅπως δὴ ποτε δ' εἶνε διάφοροι ἡ γραφή. 568. ἐδυσκό-
 λυσες 569. νασε ἰδεῖ 570. ἐποικεν. Ἐν Ὁξωνίου στ. 589 ἐπεικεν
 σ
 συμπαθῆ 571. ναὶ ναί' ὀλιγον. Ἴδε καὶ στ. 550. 571. ν' ἀνέσω
 572. τούτην νατὴν 573. ὅσου. Ἴδε καὶ στ. 224. ἡ πορτοφυλά-
 κισσα 575. ἐλθεῖ 577 (καὶ 578). ἀπέσωθεν ἐξέβηκα. Ἐν Ὁξωνίου
 στ. 596 ἐσέδικεν 579. ν' ἀνοίξουν 580. παρ' ὦδε 581. χαίρειν
 ἀκολούθη 582. κελλὴν 583. πῆσω 584. ὀλίγην ἔκοντο-
 κλώστη 585. ν' ἄμπω

E. V. ΔΕΛΤΑ Π.Π
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ἄνευθα καὶ βλέπω τὴν κ' ἐκάθετον εἰς ἄκρον.
 Σύρνει τὸ σχῆμα σοβαρῶς νὰ ἔνε πολλὰ ἀγριωμένη.
 Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλιν τῆς μαῦρον μαγνάδιν εἶχεν
 καὶ μαῦρον στενομάνικον ἐφόρει ὡς φουστάνιν.

Πλὴν ἦτο καλοχαραγὸς ὅσον ἀπὸ τὸ σχῆμαν. 590

φ. 117^α

Ἦ Ὀχλησις νῆνε περισσὴ ἀπ' ἔδω τῆς καὶ ἀπ' ἔκει.
 Νεύει με ἀποῦ μ' ἐλάλησεν α' Ἐλα νὰ προσκυνήσης θ.

Δένω τὰς χεῖράς μου σφικτὰ, πίπτω εἰς γῆν ὀμπρὸς τῆς
 ἤρξάμην ἀπὸ πόνου μου νὰ κλαίω, νὰ φωνάζω

α' Ἐλέησέ με τὸν ἐπικρανες ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην, 595

συμπάθησε τὸν ἐθλιψες, κυρά μου Δυστυχία,
 σπλαγχνήσου τὸν ἐλύπησες τώρα τοσούτους χρόνους.

Ξένον μ' ἐποίησες ἐκ τὰ ἐμὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἐδικά μου,
 καὶ ποῖσε τίποτε εἰς ἐμέ, ψυχοπονήθησέ με ».

Καὶ ἀφ' ὅτου ἐπαρακάλεσεν, ὡς ἔλεγεν ὁ ξένος, 600

τότε μετ' ὄραν Ἰκανὴν λέγει τὸν ὅτι Ἐγειροῦ.

Ἦνεσηκώθη καὶ εἰστεκεν κλιτοτραχηλισμένος
 εἰστεκεν καὶ περίμενεν τό τίς νὰ τον συντύχη.

Καὶ ὀκάποτε ἀπὸ σχήματος πολλὰ σοβαρωμένου
 καὶ κενοδόξου βλέμματος καὶ ἀγερώχου λόγου 605

λέγει τὸν « Ξένε ἄνθρωπε, διὰ τί με καταρᾶσαι ;

Τί σ' ἐποίησα καὶ ὕβριζεις με ; διὰ τί με ἀτιμώνεις ;

Ποῦ με γνωρίζεις ἄνθρωπε ; Τίς εἶσαι, ποῦ με ἤξεύρεις,

καὶ εἶχα πλείστον ὕβρισμὸν ἐκ τὰ ἴδικά σου χεῖλη ;

Τόπον καὶ στρατὰν εἶδες τὴν χρόνου ἀκέραιου ἔε λύπη. 610

Καὶ εἰπέ διὰ τί με μαρτυρεῖς ὅτι ἔχω διακρισίαν,

καὶ κατ' ἐμοῦ οὐκ εἰσέγησες ποτὲ νὰ μὴ φωνάζης ;

586. ἀνεύθα	587. σοβαρὸς	588. τὸ μαγνάδιν.	Ἐν Ὀξωνίου
στ. 608 τὸ κεφάλιν	μαγνάδιν	589. στερομάνικον.	Ἐν Ὀξω-
νίου στ. 609 στενομάνοικον	ἐφόρει	590. ὅσον	σχῆμαν
591. ν' ἄνε	ἀπέκει	593. χεῖρας	γῆν ὀμπρόσθης
597. σπλαγχνήσου	τώρα τοσούτους	598. ἐπῆκες	599. πῆσε

602. ἰνεδικῶ	εἰστεκεν κλιτοτραχιλισμένος	603. εἰστεκεν
συντύχη	604. σοβαρωμένου	605. ἀγερώχου
καταρᾶσαι	607. ἀτιμώνης	608. εἶσε
		ἤξεύρεις
		610. εἶδες

π
σε λί

Εἶπε, ἀδελφέ, ἀποκρίθησε, τί λέγεις ἀδικῶ σε ; »

108

Ὁ ξένος ἀπεκρίθη τῆν ἁ Δέσποινα Δυστυχία,

λέγεις καλὰ, καί τίποτε οὐκ ἐν ἀπηθουγία

615

πλὴν μέτρησε τὰ πράγματα καὶ σκόπησε τοὺς χρόνους

ὅσους με παρατίκρानες καὶ γλυκασμὸν οὐκ εἶδα.

Καὶ ἂν ἤμην πέτρα, ἐκ τοῦ παντός νὰ πάσχησα τοσοῦτον

ὀκᾶτι ἤθελα τίποτε [εἰπεῖ] ἀπὸ τοὺς πόνους ».

— « Δεῖνε μου, ἂν ἦσουν εὐτυχῆς καὶ πλούσιος, ἐγεννήθης,

620

πράγματ' ἂν εἶχες περισσὰ καὶ ἐγὼ ἄδυστύχισά σε,

ἂν ἤλεγες δίκαιόν εἶχες, οὐκ ἦτον συντυχία.

Εἶδ' ἐγεννήθης δυστυχῆς νὰ μὴ ὑποτάσσης πράγμα.

ἦσουν εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν τὸν εἶσαι μέχρι τῶρα,

τί σε ἀδικῶ καὶ περπατεῖς καὶ πλέον με ὄνειδίζεις ; »

625

« Λέγεις καλὰ, ἡ παράξενος δέσποινα Δυστυχία.

Πλὴν ὅπου πάσχει καὶ οὐ πονεῖ δίχα αἰσθησὶν τὸν ἔχε ».

Καὶ ἐβγάνει διδοὶ τὸ χαρτὶν τὴν Δυστυχίαν τοῦ Χρόνου

καὶ ἅμα τῷ πιάσειν τὸ χαρτὶν ἐκείνη ἀχαμνογέλα.

Καὶ τότε μὲ τὰς χεῖράς της λύ' το, ἀνέγνωσέν το,

630

καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἀνέγνωσεν, κράζει βαγίτζαν μίαν,

εἶπέν της λόγους εἰς τὰπτὶν καὶ ὅσον καὶ ἄχαμνογέλα.

Καὶ τότε λέγει· « Ἄγομαι, διὰ μεσιτείαν τοῦ Χρόνου

σπλαγχνίζομαί σε· ἀπὸ τοῦ νῦν μάθε ὅτι ἀγαπῶ σε.

Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ χαρτὶν, ἅμα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου,

635

καὶ τότε τοῦ εὐτυχήματος νὰ πάρης τὸ βασμίδιν ».

21α

¶ Καὶ ὀκάποιον λέγει παρευθὺς· « Ἄμε εἰς τὸ τεῖχος ἔξω

καὶ τῶνομάν του λειῶσέ το τὸ δυστυχογραμμέον ».

616. σκόπισε τοὺς 617. ὅσους οἶδα 618. εἰς τὸ τὸσοῦ
620. πλούσιος 621. δὺστύχησά 622. δίκαιον εἶχες 623. πράγμα

624. εἶσε τόρα 625. ὄνειδίζεις 627. πασ' 628. εὐγάνει

628 (καὶ 629, 635, 639). χαρ 629. ἅμα τὸ. Διῶρθωσα ἅμα τῷ. Ἴδε καὶ
στ. 455 ἅμα τῷ ἀνέθειν. Πρὸλ. στ. 93 τῷ ἀκούσειν, στ. 686 τῷ εἰπεῖν.

630. μετὰς χεῖρας λύτο 631. ἀπέκει 632. εἶπέν της τ'ἀπτήν

Ἴδε καὶ τὸ δουλεπτὰ ἐν στ. 121 636. νὰ ἴ' πάρης βασμὶ

637. ὀκάποιος 638. τ'ὄνομάν λυόσέτο

Ἐπαίρνει ὁ ξένος τὸ χαρτίν, χαμηλοπροσκυνᾷ την, 640
 ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ κάστρον τῆς γοργὸν τῆς Δυστυχίας.

Ἔλυσεν τὸ πιττάκιν τῆς νὰ ἰδῆ τί εἶχεν γραμμένα,
 καὶ τίτοια λόγια νῆρηνκεν ἀπίσω εἰς τὸ πιττάκιν·
 α Ὁ δυστυχῆς ὁ ὀλοξένος, ἀδελφὴ μου Εὐτυχία,
 χρόνον ἐπεριπάτησεν καὶ πρὸς ἐμέναν ἦλθεν.

Ἠρώτων τὸν Χρόνον νῆρην τον, ἐπιάσεν τον μεσίτην 645

7. 21^β

|| νὰ ποῖσω τίποτε εἰς αὐτὸν νὰ τον ἀνακουφίσω
 ἀπὸ τὰ δυστυχήματα τῶν παραπίσω χρόνων.

Καὶ ἰδοὺ διὰ μεσιτείαν του τοῦ Χρόνου ἀπὲ τῶρα
 τάχα διασπλαχνίσθην τον, ἐλέησα, ἐπόνεσά τον,
 ἐκ τὸ σκαλὶν ἐπῆρά τον τῆς δυστυχουχίας, 650

αὐτὸν ἀπ' ἄρτι εἰς <τὸ> θέλημαν ἀφῆκα τὸ ἐδικόν σου.

Εἶ τι κελεύεις εἰς αὐτὸν ποῖσε ἀπαρμποδίστως ».

Καὶ εἶχεν ἄνω βούλωμαν ἢ ἐπιγραφὴν καὶ λάλει·
 α Τῆς Δυστυχίας ἐνε χαρτί, ἀδελφὴ μου Εὐτυχία ».

Ἠρξάτο πάλιν τὴν ὁδὸν εὐψυχα νὰ ὑπάγη 655

τοῦ νὰ ἐφθάσῃ σύντομα τῆς Εὐτυχίας τὸ κάστρον,
 καὶ εἰς αὐτὸν εἰσώμωσιν, κ' ἐγγίζει πρὸς τὸν τοῖχον.

Βλέπει εἰς τοῦτον γράμματα ὄλων τῶν εὐτυχεύοντων,
 βλέπει τὴν ἱστορίαν του τὴν εἶχεν εἰς τὴν πόρταν,
 τὴν Εὐτυχίαν νὰ κάθηται πρόσχαρος εἰς τὸν θρόνον 660

νᾶχη ἀπλωτὰ τὰς χεῖράς της ἀπ' ἔδω καὶ ἀπ' ἐκεῖ,
 ὅλοι νὰ στέκουν [οἱ] εὐτυχεῖς πρόσχαροι ἐμπροσθέν της.

Εἶχεν ἡ πόρτα γράμματα γραμμένα τριγυρίαν·

α Ὅσους ἐκατεπικρανεν ἡ Δυστυχουχία
 ἐλάτε ἐμπῆτε σήμερον τῆς Εὐτυχίας τὴν πόρτα. 665

Ὅσους ἐκατεδάμασεν τὸ τρόχωμαν τοῦ χρόνου

ν' 639. ἐπερ χαμηλοπροσκυνά 640. ἐυγένει ἰδεῖ γραμμέ^ν
 642. νῆρηνκεν 643. ὁ 645. νῆρην 646. πῆσω ἀνακουφίσω
 648. ἰδοὺ διαμεσιτείαν τοῦ χρόνου ἀπ' ἐτόρα 650. ἐπῆρα

652. οἴτοι 652. πῆσε 653. βούλωμαν 654. χαρ 655. πάλιν
 ὑπήγει 657. κέγγίζει τείχον 661. ν' ἄχει ἀπλωτὰ χεῖρας
 ἀπέκει 662. ὅλοι εὐτυχεῖς 665. ἐλάτε μπόρτα
 666. τρόχωμαν

- ἐλάτε εἰς τὴν ἀπλότηταν ἰδῶ τῆς Εὐτυχίας,
 χαρῆτε εἰς τὰ ἐπικράνητε, ζήσατε ἐκ καλῆ τῆς ».
- φ. 22^α ¶ Καὶ εἰς ἓνα μέρος ἔγραφεν α Κἄστρον τῆς Εὐτυχίας ».
 Καὶ ἀφ' οὗ ὁ ξένος τὴν γραφὴν ἀνέγνωσεν τῆς πόρτας, 670
 τότε ἐμπαίνει ἀκούτευτα, τρέχει εἰς τὴν Εὐτυχίαν,
 καὶ πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τῆς καὶ τίτοια τὴν ἐλάλει.
 « ὦ Εὐτυχία, δέσποινα μυριοχαριτωμένη,
 τὴν ἀφηγοῦνται εὐψυχα καὶ τὴν θαυμάζει ὁ Χρόνος,
 ἄς ἴδω εὐεργεσίαν σου, καλόν σου ἄς γνωρίσω. 675
 Γράψε εἰς τὸ κατάστιχον καὶ ἐμὲν τῆς εὐτυχίας.
 Χρόνος πολλοὺς με ἐθλίψεν ἡ δυστυχοαδελφὴ σου
 κακὰ τῆς ἔχω ἀμύθητα, πικρίας ἀναριθμήτους ».
 α Χίλια καλῶς τὸν δυστυχῆ, λέγει ἡ Εὐτυχία.
 Ἄφες ἀπ' ἄρτι νὰ πονῆς, τίποτε μὴ λυπᾶσαι. 680
 Ὅσας πικρίας ἂν ἐπάθει τοὺς παραπίσω χρόνους,
 τοὺς παραμπρὸς γλυκύτητας θέλεις τοὺς ἀπολαύσει·
- φ. 22^β ¶ Ὅσους ἐκακοπάθησις ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου
 ἰδῶ ἀπ' ἐμένα νὰ χαρῆς· τίποτε μὴ λυπᾶσαι.
 Ἔχεις γραφὴν, ὁ φίλος μου, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου; » 685
 Λέγει τὴν Ναὶ, καὶ τῷ εἰπεῖν καὶ δώσειν τὸ πιττάκιν
 ταῦτα μαντᾶτον ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν·
 α Σύντομα ἄς φθάσῃ καὶ ἄς στραφῆ· μὴ τον κρατήσης ὦρα ».
 Ὁ ξένος ἐκ τὸ μῆνυμαν εὐθὺς ὑποπατάγει.
 Ἐγὼεῖ· α Εἰς ἐμένα, ἔλεγεν, πάλι ἐμεταμελήθη ».
 α Τί τον θέλει; » ἐμήνυσεν πάλιν ἡ Εὐτυχία. 690

667. ἐλάτε ἀπλότηταν ἐδῶ ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἐδῶ
 668. χαρεῖτε 669. ἓνα 671. ἐμπένει ἀκούτευτα. Μὴ τοι γραπτίον
 ἀκου' τ' αὐτά; 672. ποδάρια 674. ἀφῆγοῦνται 675. ἄς ἴδω
 678. ἀμύθητα 679. δὲσῦχη 680. ἀπάρτι τίποται λυπᾶσαι
 681. ὄσας ἀνέπαθεσ 682. τοῦσ ἀπ. 683. ἐκακοπάθησες
 684. ἀπεμένα 685. Ἐν τῇ φᾶ Ἐρωτήσις 686. Ἐν τῇ φᾶ ἀπόκρισις
 ναὶ τὸ. Διῶρθωσα τῷ. Ἴδε καὶ στ. 93 τῷ ἀκούσειν. Πρὸλ. στ. 455 ἄμα τῷ
 ἀνέδειν, στ. 629 ἄμα τῷ πιάσειν. δώσειν 687. ταῦτα. Πρὸλ. ἀνωτέρω
 στ. 267. μαντᾶτον 688. φθά κρατῆ 689. ὑπόπατάγει
 690. ἐγὼεῖ. Ἐγραφα ἐγὼεῖ, ὅπερ ἴσως ἔγραφεν ὁ διασκευαστὴς κακῶς ἐκ τοῦ
 γοῶ-ῶ. Ἐν Ὁξωνίου στ. 702 αἰτῆ πάλιν ἐμεταμελήθει

— α Καλάμιν εὐτυχήματος δίχως βουλήσ ἐπῆρεν·
 ἀπ' ἐκεῖ ὡς ὧδε τὸ ἔπαιζεν, καὶ οὐκ ἤρκειν τον ἐκείνο,
 ἀμέ ὡς τὸ κάστρον ἐφθασεν καὶ κατὰτζάκισέν το·
 ἀλλὰ ἤθελεν νὰ το κρατῆ, καὶ πῶς εἰπεῖν οὐκ ἔχω,
 ἐπεσον ἐκ τὸν κόρρον του τῆς Τύχης τὸ καλάμιν,
 καὶ ὁκάτις εἰς τὰ χέρια τῆς τῆς Δυστυχίας τὸ ἔδωκεν.
 Καὶ ἐκείνη ἀνέβην εἰς θυμὸν καὶ λέγει· Ἄς τον εὐρούσιν
 καὶ ἄς του ἐπέρουν τὸ χαρτίν καὶ πάλι ἄς ὑπαγαίνη ». 695

— α Ἄν ἐνε ὅτι νὰ θλίβεται, λέγει ἡ Εὐτυχία, 700
 ἐγὼ εἶμαι ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμὲν, καὶ εἰπέ τὴν ἀδελφὴν μου,
 ὅτι ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμένα
 καὶ ἔδωκέ με πιττάκιν σου τάχα τῆς συμπαθείας
 ἀντίστηκον τὸν ἐποικα πάλιν ἐλευθερίας,
 εἰς τὸ σκαλὶν τὸν ἔστησα τῆς εὐτυχοτυχίας ». 705

φ. 23^α || Καὶ κάτω ἡ Τύχη ἐγραψεν καὶ ἐμνηολόγησέν τον,
 βοῦλλαν τοῦ ἐκρεμάσασιν· εἶχεν σφραγίδα τέτοιαν·
 ἐμπρὸς ἡ Τύχη εἰστεκεν καὶ νὰ φορῆ στεφάνιν
 καὶ ὀπίσω νὰ ἔχη γράμματα. Ἄκω τί ἐλαλοῦσαν·
 α Σφράγισμα ἐνε ἐλευθερίας δέσποινας Εὐτυχίας ». 710

Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐβούλλωσαν, δίδουν με τὸ πιττάκιν,
 καὶ λέγουν με, ὅτι Κίνησε, καὶ πρόβοδὸν με δίδουν,
 καὶ στράταν με ἔρθώσασιν λιθαδωτὴν καὶ ὁμάλιν
 νᾶχη δένδρα παράξενα καὶ βρούσες χιονᾶτες.
 [Ἐκεῖ φωνᾶς γὰρ ἤκουσα νὰ λέγουσιν τοιαῦτα·] 715

φ. 23^β || α Τρέχε τὴν στράταν, τρέχε την, ἐσὺ ἀγνωετυχησμένε ».
 Αἱ καὶ τὰ με ἀφηγήσατο ὁ δυστυχῆς ὁ ξένος,

692. δίχος	693. ὧδε	ἤρκειν	695. ἤθλην	697. χαίριά
τὸδῶκεν	698. ἀνεύειν	εὐρούσιν	699. πᾶ	ὑπαγένοι
700. ἀνένε	701. ἐγὼ εἶμε	(καὶ 702). ἦλθεν	702. ὅτι	703. δῶκε
704. ἐλευθερίαν	707. βοῦλλαν του	σφραγίδα	708. ἐμπρὸς	
εἰστεκεν	στεφάνην	709. ὀπίσω	710. ἐλευθερίας	711. ἐβού-
λωσαν	712. κίνησε	μὲ	713. λιθαδοτὴν	714. νάχει
σταις χίωναταις	Τὸν στίχον	715 προσέθηκα	ἐκ τοῦ κἀδικος	Ἄξωνίου πρὸς πλή-
ρῳσιν τοῦ προφανοῦς χάσματος.	716. εὐγνωεῦτυχημένε.	Ἐν Ἄξωνίου στ.		
727 ἀγνωεῦτυχησμένε	717. ἐφηγήσατο	δυστυχῆς		

τὰ ἐπιπροκακοπάθησεν ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν
καὶ ὡς ὕστερον εὐτύχησεν ἀπὸ τὴν Εὐτυχίαν.

Λοιπὸν ὅπου ἐνε δυστυχῆς ποτέ του μὴ ἀπελπίζην,
ἀλλ' ἄς θαρρῆ, καὶ ὁκάποτε ὅσα κἂν θέλῃ πάθει,
βασμίδιν εὐτυχήματος πατεῖ περὶ τὸ τέλος.

24^a

|| Ἀκούτε ὅπου ἐπάθετε πικρίας ἀναριθμήτους,
ἐμάθετε τοὺς ἐθλίψεν ὁ ἀσυστατος ὁ Χρόνος
πόσα κακὰ παθάνουσιν οἱ δυστυχοτυχοῦντες,
πῶς ἀπὸ ταῖς πικρίαις τῆς τῆς Δυστυχοτυχίας
γίνονται ξένοι αἰχμάλωτοι θλιμμένοι ἐκ τὰ ἴδικά των.

Πάλιν πληροφορήθητε καὶ σεῖς οἱ εὐτυχοῦντες
πόσα καλὰ παθάνουσιν οἱ εὐτυχοτυχοῦντες,
πόσας χορταίνουσι ἡδονὰς καὶ γλυκασμὸν ρουφοῦσιν,
πῶς περπατοῦν ἐνήδονα, πόνους οὐ μεριμνοῦσιν.

Βλέπετε ὅταν τρέχητε τῆς Εὐτυχίας τὸ ὁμάλιν
ὅπου ἰδῆτε δυστυχεῖς νὰ τους ψυχοπονῆτε,
ὄσους φαρμάκιν πίνουσι τῆς Κακοδυστυχίας,

νὰ μὴ εἰς λιθάριν πούπετες προσκρούσῃτε ἀτυχίας
καὶ πιάσῃτε τὸ ἀνήφορον τοῦ πόνου καὶ ἀνεβῆτε.

Ὅταν τρυγάτε τὸ δένδρον τῆς Εὐτυχοτυχίας,
ἐκ τὸν καρπὸν του δίδετε πάλιν τοῖς δυστυχοῦσιν,
νὰ τρώγουν καὶ νὰ μνήσκονται καὶ αὐτοὶ τὴν εὐτυχίαν.

Φοβάσθαι καὶ τὰ κλώσματα τοῦ Χρόνου ὅπου εὐτυχεῖτε
νὰ μὴ εἰς τροχὸν καὶ γυρισμὸν καὶ ἐξανάκλωσμάν του
ἐμπέσητε καὶ ἰδῆτε τὸ τί αὐτοὶ παθάνουν

οἱ δυστυχοῦντες. Εὐτυχεῖς, λοιπὸν νοήσατέ το
τὸ νὰ ὁμαλίζουσι ἐμνοστα τῆς Εὐτυχίας μου στάκιν (:)

720. ἀπελπίζην. ἴδι καὶ τὸ ἐν σ: 439 βασανίδιν. 721. θαρρεῖ
πάθει 722. βασμίδιν 724. τοὺς 729. εὐτυχοῦντες 730. χορ-
τένουν ρουφοῦσιν 732. ὁμάλιν 733. ὅπου ἰδεῖτε δυστυχεῖς
ψυχοπονεῖτε 734. φαρμάκιν 735. πούπετες προσκρούσῃτε

736. ἀνεβῆτε 737. τρυγάτε 738. λιθάριν 740. φοβάσθαι τὰ κλώ-
σματὰ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος τας) κλώσματα ὅπου 741. μὴ ἐξανά-
κλωσμάν 742. ἐμπεδεῖτε 744. μου ζά. Πάντως διορθωτέον.

E. I. Δ. Π. Π. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

- και σεις να τζυγαρίζεσθε με την διακρισίαν, 745
 φ. 24# και όταν ἔχετε καιρὸν τῆς εὐτυχουσίας
 εἰς νοῦν σας και ἐμνήσκεσθε διὰ τοὺς δυστυχουντάς.
 Ἄνεγνωρίστου κρεμασμοῦ μυθογραφῆ και λόγος
 τρυφῆς ἀγάπης συμπλοκῆς ὡς ἀπὸ ξενοτρόπου.
 Ὁ συγγραφεὺς ἀλλότριος, ξενακιστὸν τὸ πρᾶγμα, 750
 λογοκινεῖ τῷ πλάσματι ὅλος ὁ μῦθος ξένος.
 Ἐγραψα, οὐκ ἐξαίρετον ὑπέγραψα τὸν μῦθον.
 Πλὴν γὰρ ἀνεπιτήδευτος πόθου δίχως φουδοῦλαν
 ὅλος ὁ μῦθος ἔρωτος και ἀνεροτολήπτου.
 Και ἐτελέσθη τὸ λοιπὸν ὁ λόγος, συνεγράφη, 755
 και πᾶς ὁ ταύτην τὴν γραφὴν εὗρίσκει ἄς ἀναγνώθῃ.

745. τζυγαρίζεσθε 748. μυθογραφῆ 749. ἀγά^π 751 (και 754). μῦθος
 752. ἐξέραιτον μῦθον 753. ἀνεπιτήδευτος 754. ἀνεροτολήπτου
 755. ἐτελέσθαι συνεγράφη 756. εὗρίσκει ἄς ἀναγνώ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΕΚΑΤΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Στιχουργήματα καὶ οὐχὶ ποιήματα πρέπει νὰ ὀνομασθῶσι τὰ ἐκδιδομένα ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ κώδικος Phil. Graecus 219 (κατὰ τὴν ἀρίθμησιν τοῦ Nessel) τῆς ἐν Βιέννῃ αὐτοκρατορικῆς βιβλιοθήκης, γεγραμμένου τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Εἶνε δὲ ταῦτα δύο, τὸ μὲν πρῶτον ἀνακρεόντειον εἰς τὸν Ἑρωτα, φέρον ἐπιγραφὴν Μάρκου Ἀγγέλου καὶ γεγραμμένον ἐν τῷ κώδικι κατὰ δύο σελίδας ἐν φ. 140^b - 142^a, τὸ δὲ δεύτερον ἀνεπίγραφον στιχούργημα εἰς αὐτοκράτορά τινα τοῦ Βυζαντίου, περιλαμβανόμενον ἐν φ. 142^a τοῦ αὐτοῦ κώδικος. Ἄλλ' ὅτι καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀγγέλου γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐν τῇ ᾧα τοῦ ἀνεπιγράφου τούτου στιχουργήματος ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς περὶ σταυρὸν μονοκονδυλίας τοῦ ὀνόματος Μάρκου τῆς ἐπαναλαμβανομένης τρίς ἐν τῷ εἰς τὸν Ἑρωτα ἀνακρεοντείῳ, ἀπαξ μὲν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ, δις δ' ἐν τῇ ᾧα. Τοῦτο δὲ παριδῶν, καθ' ἃ φαίνεται, ὁ κ. Krumbacher ποιεῖται μνείαν τοῦ βιενναίου κώδικος ὡς περιέχοντος μόνον ἀνακρεόντεια εἰς τὸν Ἑρωτα ¹.

Περὶ τοῦ στιχουργήσαντος οὐδὲν γινώσκομέν τι πλεόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Πιθανὸν δὲ εἶνε μόνον, ὅτι ἔζησε κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν εὐρίσκομεν ἀντιγεγραμμένα τὰ στιχουργήματ' αὐτοῦ ἐν τῷ κώδικι τῆς Βιέννης. Ἄν δὲ πιστεύ-

¹ Geschichte der byzantinischen Litteratur σ. 781 σημ. 2. Ἑλλ. μεταφρ. Γ. Σωτηριάδου Τόμ. Β' σ. 760.

E.Υ.ΔΕΤΣΥΤ.Ε.Ι
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006